

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA

HOÀNG-DUNG BẮY ĐÁ ĐỀ ẦU-DƯƠNG CÔNG-TỬ

Nhờ đã sống lâu trên biển, nên Hoàng-Dung thừa biết đây là giống hân, mình dậm phải nên bị nó ngoạm vào chân.

Nàng không sợ hãi, cố nhìn đau để chân yên chỗ cũ không cục cựa, rồi cúi mình xuống lấy tay sờ thử.

Nhưng nàng thất kinh giật mình la lên một tiếng, vô tình há miệng uống vào một ngụm nước biển mặn quá chừng.

Thí, ra nàng bị một con hân quá sức lớn ngoạm phải. Nàng đưa tay sờ xung quanh, ước lượng thân hình của nó lớn bằng một cái nong là ít.

Nàng vận sức vào hai cánh tay cố tách hai vỏ ra, nhưng không làm sao xuê nổi. Xưa nay nàng vẫn bị hân cắn nhiều lần và lần nào cũng tách vỏ nó ra để rút chân được. Nhưng đối với các con hân trước, đầu lớn nhất cũng chỉ bằng vài cái nón là cùng.

Bị Hoàng-Dung nhích tay vào để kéo, con hân thấy động càng siết mạnh thêm, khiến cho gót chân nàng đau không chịu nổi.

Nàng vội vàng dồn hết công-lực vào gót cứng như sắt nguội đá tạm thời chịu trận và tìm mưu kế khác.

Nàng cúi xuống cố sức rình cả con hân định đem vào chỗ cạn hơn. Nhưng con hân đã to, mà còn dính liền với một tảng đá nửa sức nặng trên mấy trăm cân. Nàng bị kẹt chân, không tài nào xê dịch nổi.

Thấy gót chân mỗi lúc một đau rầu thêm, và vỏ hân càng siết chặt hơn nữa, Hoàng-Dung hoảng quá than rằng :

— Thân ta dù chết cũng không màng, nếu được chết để gặp lại anh Quách-Tĩnh thì quá là một chuyện đáng mừng. Nhưng trên đảo chỉ còn một mình sự phụ, bị trọng bệnh, biết nhờ ai chăm sóc và lo món ăn.

Nếu mình chết đi thì thế nào thàng qui họ cũng tìm cách giết sự phụ. Thật là chết mà dạ chẳng được yên.

Nàng quơ đại xung quanh, tìm được một cục đá khá to, đem khẽ mạnh vào vỏ hân định đập bể ra, nhưng vỏ dày quá, đập không nhúc nhích.

Nước sâu, nếu cứ kéo dài tình trạng này một lát nữa, ắt phải chết ngộp mất.

Trong lúc thập phần nguy hiểm, nàng đành nằm trên mặt cát, chẳng biết làm sao nữa. Sau cùng nàng hốt luôn mấy nắm cát, theo khe hở của hai chiếc vỏ, tống đại vào trong, rồi cứ thế nhét thêm vào nữa.

Đại thí là một cú chửi vô tình để cầu may, chứ thật ra Hoàng-Dung đâu có biết được là giống hân sợ cát.

Trời sinh giống hân sống dưới nước dìm liền vào đá không xê dịch được. Chúng chỉ bành vỏ há miệng, chờ sẵn, khi có mối đi ngang qua thì ngậm lại để nuốt. Nhưng hân rất kỵ cát, sỏi. Nếu gặp những thứ này rớt vào ruột thì chúng há miệng ra ngay để rớt tìm cách đẩy cát ra ngoài.

Không ngờ việc làm cầu may mà đã cứu Hoàng-Dung thoát chết.

Nàng vừa bỏ xong mấy nắm cát, bỗng hai vỏ hân từ từ mở ra, nàng rút chân được thì thấy cả cái gót đá cứng.

Nàng vội vàng trối lên, ngồi trên một tảng đá, nhìn xuống chỗ ấy mà giật mình hú vía.

Nhắc lại Hồng-Thật-Công, nằm được một chút hết mệt, thấy trong lòng không yên, bèn từng từng đi ra biển nhìn xem thử để từ đang làm gì.

Ông trông thấy Hoàng-Dung nhảy tung tăng trên các gộp đá chĩa rôi lặn hụp trên sóng hoặc trắm mình dưới nước.

Một chấp nạn nàng biển đầu mặt. Hình như đã lặn xuống nước, nhưng đợi hoài chẳng thấy ngoi lên, ông nóng ruột và kinh sợ quá, chẳng hiểu nguyên do vì sao. Chờ một chấp lâu nữa cũng chưa thấy lên, Hồng-Thật-Công sợ quá, muốn chạy ra lặn xuống xem thử, may sao vừa lúc ấy, Hoàng-Dung lại ngoi lên. Ông mừng quá, như chính mình vừa thoát một đại nạn và vô tay áo hồ mừng rỡ.

Hoàng-Dung đưa tay khỏa ra đầu bảo thấy cứ yên tâm rồi lặn xuống nữa. Lần này nàng rút kinh nghiệm mò đến bên cạnh, đập mạnh vào vỏ con hân cho nó ngậm miệng lại trước rồi xóc lại bề lên.

Vì con hân dính liền với một tảng đá lớn, nên nàng phải cố hết sức mới sẽ đi được. Nhờ sức nước chảy, nàng đem vào được một khoảng xa, nhưng tới chỗ cạn, nặng quá không đi nổi nữa.

Hoàng-Dung hên chạy vào bờ tìm một tảng đá nhỏ, nặng độ 40 cân đem ra vịn sức đập mạnh vào vỏ. Một chớp sau vỏ hân bề tung, lõi ruột ra. Nàng mừng quá, luồn tay vào bụi rượt đem vào bờ.

Hoàng-Thất-Công mừng quá chạy lại. Ông trông thấy gót chân của Hoàng-Dung bị hân kẹp, đập hân tìm cá. Thấy rồi nó kẹp, sẽ vào một đôi nữa, có thể đứt ống chân ngay.

Hai thầy trò cùng nhau hú hân vì đã thoát được một tai nạn quá nguy hiểm.

Hoàng-Dung điu thấy vào đông nằm nghỉ, rồi đánh lửa đốt nhánh cây thui hân chĩa, đem ra ăn thấy vừa thơm vừa ngon miệng.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng-Thất-Công thức dậy cảm thấy trong người khoan khoái, khỏe hơn hôm qua nhiều lắm. Ông hít vào mấy hơi thật dài uồn mình, thấy có phần nhẹ nhãng để chịu tâm.

Hoàng-Dung hỏi :

— Hôm nay thấy thầy trong người ra sao ?

Hoàng-Thất-Công tươi cười đáp :

— Quái lạ, có lẽ nhờ ăn thịt hân hôm qua, nên sáng nay tôi thấy đỡ rất nhiều con ỹ.

Hoàng-Dung hên hỏi nói :

— Như vậy là thầy đã chịu món này tới Thời, để còn ra xẻo thêm hết số thịt còn lại đem về dùng thấy nhé.

Ngồi đó còn nhiều lắm. Hôm qua cả hai thầy trò chưa ăn hết một góc của số thịt con hân này.

Nói xong nàng xách kiếm ngạ mi thoăn thoắt chạy đi.

Trong lúc nàng đang hí hục xẻo thịt hân thì Âu-Dương công tử đã từ chỗ nấp bước ra, đứng dính bước lại gần.

Hoàng-Dung giết mình lo sợ, nhưng vẫn giả bộ điềm tĩnh như thường. Chờ lúc hân bước thêm lại gần, bắt thành lình nàng nắm mạnh một miếng thịt hân vào giữa miệng rồi vung miệng chạy ra, miệng cười khanh khách.

Suốt đêm nay, Âu-Dương công tử trằn trọc không ngủ được vì cứ mơ tưởng tới Hoàng-Dung hoài. Lòng hân bị khoan xỏn xang nhưng vì sợ Hoàng-Thất-Công nên chẳng dám rục rịch.

Như thấy Hoàng-Dung phải đi ra đi vào, hân đoán có lẽ Hoàng-Thất-Công đã kiệt quệ lắm. Cho nên hân nửa đêm hân muốn mò vào động nữa, nhưng dần do mãi rồi không dám, vì vẫn còn sợ Hoàng Bắc Cối.

Trời vừa rạng sáng, Âu-Dương công tử đã thức dậy, nấp sẵn sau vách đá rình nữa.

Khi thấy Hoàng-Dung ra biển một miếng đang loay hoay xẻo thịt hân, hân vui mừng khôn tả, vội vàng xông lại, trong lòng thầm khấn vái mong sao thành công phen này, để người ngọc khỏi chạy thoát nữa.

Bất ngờ bị Hoàng-Dung tổng cho một miếng thịt hân vào mặt, Âu-Dương công tử lạch lẹ tránh được rồi cười trầy nói :

— Cường ơi, đừng chạy nữa. Anh có việc muốn bàn cùng cùng đây này.

Hoàng-Dung tròn mắt đáp :

— Ta chẳng bao giờ thêm bàn bạc với cái mặt mo của mày nữa. Thấy người ta ở đâu cũng xỏn tới hoài, như mèo thấy mỡ, như chó thèm phân ỉy.

Nói rồi nàng khước tay đuổi hân như đuổi tà.

Âu-Dương công tử xem thường hân lính của Hoàng-Dung nên chẳng thêm để ý đến mọi phản ứng của nàng.

Hân cứ từ từ bước lại gần thêm và cười cười mơn trớn :

— Ai bảo em đẹp quá, dễ thương quá, đến nỗi anh không thể nào quên nổi. Giá em xấu như ma lem thì anh đâu có đeo đuổi theo em làm gì. Thấy người ta mê cứ theo hân hỏi người ta hoài.

Hoàng-Dung tròn mắt hét :

— Thôi đẹp cái bộ mặt hình chân của mi lại. Ai đâu thêm mi phải trong hân. Cút đi cho khuất mắt ta.

Âu-Dương công tử vẫn từ từ tiến lại gần thêm, nói nữa :

— Ta không tin lòng em sặc đá như vậy. Thường tình các cô gái đẹp nói một đường nghĩ một ngã. Ta chưa chắc em thật ghét ta đâu.

Em hãy cùng ta bắt tay một cái là ta hiểu được liền. Ta có thuật do được tình yêu của phụ nữ rất tài tình. Cứ thử một chút là biết liền thôi mà.

Hoàng-Dung nghiêm nghị quát :

— Nếu mi không xẻo đi, ta sẽ gọi sư phụ tại đây thì đừng có trặc.

Âu-Dương công từ cười hi hi đáp :

— Thôi, đừng có nhát nữa, em ơi. Ông già đó ngồi đây hết nỗi rồi. Nếu cần, anh sẽ giúp em một tay công lẫn đũa cho nhé.

Hoàng-Dung thấy hẳn nổi, hồng đem lòng lo sợ, cứ bước dần dần ra gần mép nước.

Âu-Dương công từ dùng phép đi hình hoán vị lướt theo từ từ như trôi trên mặt nước, miệng luôn luôn tán tỉnh :

— Thôi mà em, cứ ngoan ngoãn nghe lời anh đi. Ngày xuân đâu có bao lâu mà để trôi qua cho nó phí mất.

Đâu em có nháy xuống biển, anh cũng cứ đứng đây chờ đợi, hàng tháng, hàng năm cũng không mòn chí.

Hoàng-Dung cứ bước dần ra biển, mắt quay lại, chỉ hẳn quát lớn :

— Mì đã cõ tình bức sách, ta quyết liều mạng cùng mì. Mì đừng tưởng dùng sức mạnh mà mua chuộc được tình yêu của kẻ khác.

Nàng nói xong, thoăn thoắt chạy dài theo bờ biển, nhưng chưa được mấy bước, vấp phải một tảng đá té lăn cù ra úp mặt xuống cát nằm yên không cử động.

Âu-Dương công từ định nhìn nàng đang dùng mưu kế gì lừa mình nên e dè chưa sẵn tới. Hẳn cỡi áo dài vạt vai, phồng bị nàng có phồng kim sẽ phất lên để đỡ rồi mon men bước tới dần dần.

Hoàng-Dung nằm trên cát, thấy hẳn cứ tiến lại gần mình nên nạt lớn :

— Sức sinh, mi bước lại thêm nữa sẽ mất mạng liền.

Nàng cố gượng lồm cồm đứng dậy chạy nữa, nhưng lại té nữa. Lần này có lẽ quá sức nên nàng nằm im, hình như bị ngất lịm.

Âu-Dương công từ chờ một hồi lâu thấy nàng cứ nằm im không cử động nữa, nhưng lòng vẫn e ngại chưa dám. Hẳn nghĩ :

— Con bé này trăm mưu ngàn kế, xảo quyết không biết đầu mà ngờ trước. Có lẽ nó đã có kế gì sắp đặt rồi và đang chờ mình vào trông đây chờ gì ?

Hẳn bên gan đứng đó, chờ đợi. Nhưng lâu quá vẫn thấy nàng úp mặt xuống nước không cử động. Hẳn không ngờ người ta lại có thể nhịn thở lâu như vậy. Vì vậy hẳn đâm ra hoang mang suy nghĩ, đến đó một chập rồi rón rén lại gần, cúi xuống đưa tay khêu vào bàn chân của nàng xem thử.

Hẳn thấy chân nàng lạnh ngắt và cứng đờ thì hoảng vía vội vàng ôm xác nàng đẩy để tìm cách cứu chữa.

Nhưng khi bàn tay vừa chạm vào lưng nàng thì Hoàng-Dung đã lẹ như chớp con người như con tôm búng, lao xuống dưới chân hẳn.

Bị ôm chân bất ngờ, Âu-Dương công từ té sắp xuống nước.

Hoàng-Dung đã lọt được ra phía sau, bên nắm chân hẳn, kéo tốt ra ngoài nước, miệng quát :

— Xuống đây, chuyên này mì uống nước cho đi.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ và đột ngột, Âu-Dương công từ xoay trở không kịp. Tay phải bị gãy, tay mặt chới vôi trên nước, không có gì để bám nên mặc tình Hoàng-Dung kéo đi vùn vụt, không bao lâu đã ra đến chỗ nước sâu.

Tuy võ công cao siêu, nhưng vì thủy tinh không biết tỳ nào nên Âu-Dương công từ bị uống nước đầy bụng, toàn thân hải hải, cứng lại không nổi nữa.

Hoàng-Dung đắc thế, cứ kéo mãi ra khơi.

Âu-Dương công từ bị nước nhồi sặc sụa, cay mắt, chấp chớn khi nổi khi chìm. Hoàng-Dung lặn xuống, thúc mạnh đũa vào lưng hẳn một cái như búa bổ. Bị đòn này, Âu-Dương công từ nuốt thêm một mớ nước mặn nữa và chìm lặn xuống đáy bể.

Nhưng đâu sợ Âu-Dương công từ cũng là một tay võ công tuyệt tác, đã nhiều lần chiến đấu, sấm từ cũng làm địch thủ tài cao nên tay bị uốn nước, chấp xuống sâu nhưng vẫn giữ được bình tĩnh để tìm kế cứu vãn tình hình.

Khí chìm tới đáy biển, hẳn đưa tay hầu lấy cát, rồi vận sức đẩy mạnh một cái, thân hình lại vọt thẳng lên mặt nước như một cái phao.

Lên được mặt nước thở phào vài cái đổi hơi, hẳn lại vận sức cho thân hình nặng lại, chìm lặn xuống nữa và tiếp tục lại như hồi nãy.

Sau khi lấy lại phần nào bình tĩnh, Âu-Dương công từ liếc mắt nhìn thấy thoáng đằng xa có một tảng đá ngầm lộ trên mặt nước.

Bây giờ hẳn đã có định hướng, cố giữ hơi trăm mình đứng vững rồi lần bước đi lại phía tảng đá.

Một chập sau đến sát chân đá ngầm, vịn được đá, hẳn thì triển môn treo tường, phằng phằng bò lên vách đá ngồi thờ đóc một chập nghỉ sức.

Khi đã hoàn hồn, Au-Dương công-tử nhìn kỹ phía bờ biển rồi chuyển sang một kế hoạch khác.

Hắn triển sức, móc được một tảng đá gần 60 cân kẹp vào nách rồi nín thở để chìm lại xuống đáy biển.

Nhờ sức nặng của tảng đá, thân hình Au-Dương công-tử không bị chơi vơi như cũ, nên cứ một mạch bước tới nhằm hướng bờ bề trở lại hoang đảo.

Hoàng-Dung kéo được Au-Dương công-tử ra khơi, húc cho mấy đòn lăn lộn uống nước và chửi xuống đáy bể rồi chờ đợi xem hạn xoay trở ra sao.

Mãi một chập sau, nàng thấy hân trời lên trên chóp đá ngầm ngời đỏ rồi lại chìm xuống nữa.

Lần này, nàng chờ quá lâu không thấy hân nổi lên lại đã có bụng nghi ngờ, vội lội theo xem thử.

Nàng lặn xuống sâu, phóng tầm mắt nhìn tới trước, thấy dạng Au-Dương công-tử đang khệ nệ na một hòn đá đi ngấm vào bờ. Hoàng-Dung giết mình phát óu cho bản lĩnh của tên này. Nàng định nhìn hân đã bỏ thấy dưới nước, nào ngờ lại tìm cách đi vào đảo.

Nàng vira bơi vira tút mình, vung tay kiếm ngạ mi, nhồi mình lặn xuống phóng luôn theo như một con cá, lao về phía đó.

Au-Dương công-tử đang bặm môi nhắm mắt mở mắt đi tới, bỗng nghe luồng nước xao động phía sau, biết Hoàng-Dung đuổi theo nên thò linh ngọat qua một bên. Hoàng-Dung mắt đã lao vút thẳng tới trước, trật liến một đoạn khá xa.

Au-Dương công-tử lặn xuống đã nước của Hoàng-Dung, vận sức vào chân đi mau thêm lên.

Hoàng-Dung quẹo ngoặt thấy đá mắt hoi ập hứ nhau, loay loay tìm kiếm, đến khi phát hiện ra thì Au-Dương công-tử đã đi gần tới bờ rồi.

Hoàng-Dung chân nắn lăm, nhưng nàng cũng nhận rằng đời người có số mạng. Hắn chưa đến ngày tận số thì cũng không nên tiếc rẻ lăm gì. Nàng ngấm nước phun mạnh lên cao có vôi để trừ bớt cơn bức sức rồi lặn xuống biển kiếm một mỏ hào đem về hang cho sư phụ đỡ lòng.

Còn Au-Dương công-tử tuy may mắn thoát chết, nhưng phải trải qua một cơn hãm đấp, do quần ướt hết, cổ đắng mắt cay, tứ chi

cả rời, bụng đầy cả nước mặn, thở chẳng ra hơi.

Vừa bước lên bãi cát hân đã ngã nhào xuống, học đến mặt xanh, toàn thân run cây như trái qua một cơn sốt nặng.

Nằm mãi gần một giờ hân mới dần tỉnh người, hân ngồi dậy hít hơi vận dụng nội công để phục hồi sức lực.

Tuy vậy, nhưng hệ nhờ tới Hoàng-Dung, Au-Dương công-tử vẫn chẳng thấy ghét mà càng thương nhớ nàng hơn nữa.

Suy nghĩ một chập, Au-Dương công-tử tự nhủ :

— Muốn chiếm được hoa này, ta còn nhờ cái đỉnh trước, trước nghĩa là tìm cách hạ thủ cho được lão già ăn mày đáng sợ. Căn phải giết Hồng-thất.Công rồi Hoàng-Dung hết chỗ ý lại rồi nhiên hậu sẽ phục tông làm theo ý muốn của mình.

Tuy trong lòng đã quyết, nhưng hân vẫn vẫn ngần Hồng-thất.Công như một hung thần rồi do dự mãi không dám làm gì hết.

Ngồi vận sức thật lâu cho sinh lực trở lại, Au-Dương công-tử mới đi bẻ một nhánh dương liễu thật chắc thay cho chiếc quạt thường dùng để điểm huyết, rồi xăm xăm nhắm hang Hồng-Thất.Công đi tới.

Khi đến cửa động, hân bỗng khiếp sợ, chẳng dám vào, đi vòng ra phía sau lên nhìn thử. Ngó vào động, hân thấy Hồng-Thất.Công vẫn bình thường không có vẻ gì là kiệt quệ cả, hân thất kinh hờu vĩa vội rút đầu le lưỡi, và suy nghĩ:

— Hay là mình tìm cách thử nghiệm thử xem lão có quả thật bị liệt chân hay không rồi sẽ hay. Hấp tấp lắm, nếu hân không có việc gì, chết ừng mạng.

Nghĩ xong, Au-Dương công-tử đứng trước ngõ vào hốt hoảng nói :

— Thưa Hồng lão bá phụ, Hoàng-Dung bị nguy rồi. Hồng-Thất.Công vội mở mắt hỏi gấp !

— Hân ra sao, có việc gì, nói mau.
Au-Dương công-tử làm ra bộ sợ hãi vừa thò hào hên vừa đáp :

— Thưa Hồng lão bá phụ, em Hoàng-Dung ham đuổi theo con thỏ đã nọt chân nhào xuống một vực thẳm, vô cùng nguy hiểm, e không thoát chết.

Hồng-thất.Công nghe đê-tử làm nạn nóng lòng quá sức, ho hân nói :

— Thật sao, mày ... mày mau mau đi cứu nó ngay.

Âu-Dương công-tử tỏ ý mừng vì hân nghị :

— Thời đúng lão này đã bị liệt chân thật rồi. Nếu không thì hẳn ta phải đích thân hành đi giải cứu chứ tại sao lại sai ta ? Tuy nghĩ vậy nhưng hẳn vẫn do dự, ngần ngại oai lực của Hồng-bác-Cái. Cuối cùng hẳn từ từ bước vào động, vừa cười vừa nói :

— Tuy tôi cũng thương nó như em. Nhưng vì nó lúc nào cũng tìm đủ mưu sâu kế độc hãm hại tôi. Tôi đâu đợi gì lại xả thân cứu nó. Nếu Bả phụ có thương, xin tự mình đi cứu vậy.

Hồng-thất-Công nghe dứt đoạn chót bỗng giật mình suy nghĩ :

— Thời chết rồi, thằng ranh con này đã đoán biết mình bị phé hết võ công rồi nên mới dám cá gan vào động chọc tức và thách đố mình như vậy.

Nếu quả thật thì mạng ta khó, nổi bão toàn được phen này.

Nhưng đầu sao ta cũng cố dùng tàn lực trong phút chót để cùng thí mạng với nó một lần :

Nhìn Âu-Dương công-tử thu một cành cây, lờm lờm bước vào định hành hung, Hồng-thất-Công bèn thu hết tàn lực, vịn sức vào cánh tay mặt tung ra một chưởng. Nhưng vừa lúc ấy vết thương rạn cần trên gây bằng đầu huồi, gân cốt chuyển động rùng rắc, bao nhiêu lực lượng tiêu tan, cánh tay đưa ra đã rơi xuống yếu xụ.

Ông trợn mắt nhìn Âu-Dương công-tử bước vào mà không có cách nào ngăn trở, nên lúc khi dặng lên trần ngập cả đầu óc thần trí đảo lộn, ngã ra chết giắc.

Đây nhắc lại Hoàng-Dung khi thấy Âu-Dương công-tử bỏ được lên bờ thoát chết, nàng cảm thấy áy náy và lo nghĩ :

— Thời hồng rồi, phen này hẳn từ kinh nghiệm để phòng thì, làm sao đánh lừa nổi nữa.

Rồi nàng cảm thấy chân nẫu quai bên chạy tuốt ra khơi, bơi lội một hồi cho đỡ tức bực. Nàng mãi mê bơi lội đã xa phía cũ quá nhiều và lọt vào đàng sau đảo hơn mấy dặm. Đến khi nhớ lại, lội vào thì thấy chỗ này cây cối um tùm có vẻ tinh mịch kín đáo hơn phía bên kia.

Thấy phong cảnh nơi đây hao hao giống Đảo-Hoa đảo của mình, cho nên nàng cứ nằm dài trên bãi cát trầm ngâm mơ mộng mãi.

Nàng chợt nghĩ :

— Nơi đây có vẻ sầm uất, bên trong nhất định có nhiều chỗ kín đáo hiểm hóc. Tại sao mình không tìm thử may ra có chỗ nào bị mặt dung thân được để tránh nanh vuốt của thằng ác ôn dâm tặc ?

Vì sợ gặp Âu-Dương công-tử nàng không dám đi trộm về đảo nên rào bước chạy lại phía cây lớn leo lên đóm về phía cũ. Đang xa trên bãi cát, Âu-Dương công-tử đang chấp tay sau đít đi qua đi lại có vẻ suy tư. Chắc hẳn đang toan tính gì đấy.

Hoàng-Dung buồn rầu suy nghĩ :

— Phải chi trước kia mình chịu khó học lối ngử hành, lập kỷ trận bát quái của cha, thì hôm nay có thể lợi dụng chỗ này để ngăn cách thằng chết hãm Âu-Dương công-tử.

Nhưng nàng lại vô đôi nghĩ tiếp :

— À, nhưng cũng không ích gì nữa rồi. Hôm nọ cha ta đã cho nhà ý tặng bọn chúng một bản đồ của trận này rồi. Nếu ta có dụng lên đi nữa, chúng cũng có thể dựa theo đó mà tìm ra lối đi.

Thế rồi nàng cứ ung dung đi bách bộ vào rừng, óc hoang mang suy tính.

Thình lình nàng vấp phải một sợi dây, nhủi tới trước, cụng đầu vào một vật gì đau nhói. Tay vô đầu, nàng đưa mắt nhìn lại thấy bên trên có nhiều tảng đá nhỏ lều xướng lộp bộp.

Nàng vội tránh sang một bên chờ cho đá rơi xuống hết rồi mới định thân nhìn lên trên, trong lòng quá sức ngạc nhiên, chẳng hiểu vì sao cây mọc nơi đây mà trên đọt lại có nhiều đá lấm vậy.

Khi nhìn kỹ địa thế, hết giắc Hoàng-Dung thấy lạnh cả người vì sợ hãi, trông ngược đặp thình thình, chân đứng hết muốn vững.

Thì ra, ngay phía trên đầu Hoàng-Dung có một tòa đá không lồ đang đứng, chèo leo cực kỳ nguy hiểm. Phía ngoài tòa đá treo lại có một hòn đá khác cũng to gần bằng một hòn núi nhỏ. Hòn đá này dính một bên vào tòa đá lớn, một phần chìa ra ngoài không có gì chống đỡ, xem bộ lác lư, nếu xô mạnh một cái có lẽ nhào xuống ngay thỏ nàng đang đứng. Hề nhìn đến nó là tự nhiên có cảm tưởng như nó sắp muốn rớt xuống rồi.

Nguyên chỗ này cũng là một phần đảo, núi đá chen với cây mọc, khi nước thủy triều dâng lên, đứng ngoài nhìn vào thấy hình như một cái bãi có cây mọc, còn đá và núi thì lợp ở phía trong. Chừng nào nước rút, đá mới lộ ra. Vì nước lên xuống lâu ngày, phần dưới mòn hết, phần trên chênh vênh như muốn sụp đổ, sợ đi

các tảng đá to còn nằm lại được là nhờ một số rễ cây và dây leo chằng chịt bám đở.

Vì vậy nên khi Hoàng-Dung vấp phải một cái dây con, động đến gộp đá phía trên là chỉ rơi xuống.

Nếu cắt đứt dây cái chính giữa tự nhiên cả tảng đá không lộ sẽ mất chỗ bấu và lăn nhào xuống ngay.

Được phía dưới, dầu ai có da sắt, mình đồng cũng sẽ bị nghiền nát ra thành tro bụi.

Thấy địa thế quá nguy hiểm, bất giác Hoàng-Dung giật mình le lưỡi vì quá sợ hãi.

Còn tòa đá lớn phía dưới, tuy xem bộ lóc chóc nhưng không thể nào rơi xuống được. Nhưng Hoàng-Dung vẫn không chịu thua, còn rón rọc bước vào chỗ ít dây, lùi xa vài trượng mới thấy bờ vực.

Nàng đứng trầm ngâm nhìn sừng vị trí hai hòn đá dính vào nhau. Thật rõ ràng là một bài trí của hóa công vô cùng kỳ ảo. Nàng có cảm giác chỉ dùng một chút tay ấn mạnh đúng vào chỗ yếu của nó thì cả tảng đá không lồ này phải nhào xuống tức thời.

Chỗ này tuy rất nhiên vắng vẻ, xung quanh cây mọc cao vút trời xanh, không có một loài cầm thú nào lóe ánh. Lạ hơn nữa là xung quanh thành núi cao bị kín chằng cho gió mạnh thổi lộng tới nơi. Có lẽ vì vậy mà tảng đá mới giữ nguyên vị trí cheo leo của nó hàng mấy ngàn năm không lăn xuống.

Nàng xem xét thật kỹ xung quanh, rồi đi vòng phía khác lại lối cũ. Lúc ấy thủy triều đã rút nên đi trên đất bằng khô ráo lắm. Nàng bỗng nghĩ đến việc trở về kêu thầy trông coi.

Đoạn chừng tên dâm tặc chờ mình quá lâu không thấy, chắc đã tìm chỗ rút lui rồi, nên không còn thấy ngại nữa.

Nhưng chiến tuy bước đi mà lòng nàng vẫn bấn loạn suy nghĩ. Nàng ước mong sao nếu được thành thần phò hộ cho ta lựa được hân vào đây thì tảng đá cheo leo này thì nhất định là mở chôn tên ác tặc. Phải chăng tạo vật trước đây bao ngàn năm đã sắp đặt sẵn đường cho hân mở phần quả ở chu đảo. Quả là một sự tình cờ thật diệu để giúp sức cho mình.

Nghĩ đến đây nàng thích thì ngược mặt lên trời cười khành khành và nhảy tung tăng, bỗng vấp phải một cái dây leo nhào một lộn nữa khua đầu, nhưng nàng lồm cồm ngồi dậy vẫn vui vẻ như thường.

Bồng nàng đổi ý quay trở lại quan sát hòn đá một lần nữa. Xung quanh đầy cây mọc cao vút trời, nếu đứng tại đây dầu là võ giời, đến đâu cũng không thể nhảy xa quá năm thước. Và một khi tảng đá đã rơi xuống, người phía dưới có lẽ như chim cũng không thoát khỏi được.

Nàng đã có ý định lừa Âu-Dương công-tử vào đây để bẫy đá vào đầu cho nên chịu khó xem xét nghiên cứu vô cùng tỷ mỉ, từng chỗ đi, đứng, rồi thả tay vào rút ra một con dao nhỏ độ 4 tấc lưỡi tuy mỏng nhưng rèn bằng thứ thép thật cứng và bén vô cùng. Mấy lúc này nàng vẫn dùng dao này để thái rau, cắt thịt hay bẻ trái cây.

Hoàng-Dung cầm dao đi vòng quanh xem lại lần nữa.

Nàng nhận thấy tảng đá treo vẫn nằm yên trên cái bệ cheo leo vì xung quanh nhiều dây leo chằng chịt bao đở. Nàng cố tìm sợi dây chính đành riêng ra, còn bao nhiêu dây khác thì dùng dao cắt đứt hết cả.

Dao tuy bén, nhưng các sợi dây cũng kiên cố thật cây chặc nịch, cứ cho đứt một nơi dây cũng phải dùng nhiều sức.

Sau một hồi hi hục, nàng đã cắt đứt trên 20 dây, và cả bọn khéo léo đầu mối cắt khiến người vô tình không thể nào nom thấy được.

Nghĩ một chập rồi cắt nữa. Lần xong bà bận đã đứt được trên 50 dây.

Kong đợi đầy, mồ hôi toát ra như tắm, tay mỏi rã rời, nhưng lòng nàng thấy hân hoan quên cả mệt nhọc.

Nàng đứng lại ngắm thêm một lượt nữa như chôn chặt vào lòng rồi tung tăng nhảy xuống, rảo bước đi vòng quanh chạy về chỗ cũ.

Nàng sung sướng quá, vừa đi vừa hát, chẳng bao lâu đã về đến cửa động.

Nàng nhìn khắp xung quanh không thấy bóng dáng Âu-Dương công-tử đâu cả. Nhưng khi vừa đến nơi, nàng nghe có tiếng nói và một giọng cười đặc chỉ nổi lên, rõ ràng là của tên dâm tặc.

Nàng hoảng kinh, rón rén lại gần lắng tai nghe.

Âu-Dương công-tử cười xong nói lớn :

-- Mày cậy võ công cao siêu đã nhiều lần bực sách ta. Bây giờ lọt vào tay mở rồi thì... thì kờ ra cũng đáng tặc nhỉ.

Nhưng ta nghĩ mày tuổi cao tác lớn, không nỡ ra tay giết liền nên cũng vui lòng làm phước cho đầu vài chiếu trước khi lãnh hình bặt. Như vậy dầu có chết cũng mất tuổi phải không ?

Hoàng - Dung biết sự phụ đã làm nguy, nhưng tự lượng sức mình không thể cứu nổi, và có muốn cứu chắc cũng không kịp nữa. Bỗng nàng nghĩ ra một cách gạt hản lần nữa.

Nàng chạy ra trước cửa gọi lớn, có vẻ tự nhiên lắm : —

— Trời ơi phụ thân, mây quá, phụ thân cũng đến đây rồi. A, mà có cả bác Au-dương-Phong nữa. Xin mời phụ thân và bác cùng vào động nói chuyện với sự phụ con.

Au-Dương công-tử vừa mừng Hồng-thất-Công xong, sắp ra tay hạ thủ, bỗng nghe giọng Hoàng-Dung kêu lành lốt ngoài hàng, bị bỏ mọi mọc âm ý, nên giật mình dừng tay lại suy nghĩ :

— Ôi chà, chủ ta và Hoàng lão Đông-Tà cũng đến đây sao ? Sao mà lạ thế. A mà con bé này đa đoan, ranh mãnh. Biết đâu hản chẳng tìm cách lừa ta để cứu sự phụ hản ?

Mà đầu mi muốn lừa, ta cũng cóc cần. Phen này nếu không có thì cả thấy trở mi không thoát khỏi tay ta. Ta tạm hoãn để chờ xem hư thật rồi sẽ giải quyết sau cũng chưa muộn.

Nghĩ xong hản quay mình chui ra khỏi động. Nhìn thấy Hoàng-Dung tay ngoác, miệng la liêu thoảng, Au-Dương công-tử đưa mắt nhìn theo. Nhưng từ gần xa, khắp bốn bề vắng lặng không có một bóng người thấp thoáng.

Quay lại nhìn Hoàng-Dung, thấy nàng đứng to to như nàng tiên, với dáng điệu vô cùng kêu gọi, Au-Dương công-tử bỗng kích động tâm tình, quên cả mọi chuyện, lui gần hỏi :

— Em cũng, có phải em tìm cách nói dối để lừa anh ra đây phải không ? Phen này anh đâu để bị em gạt nữa.

Hoàng-Dung thấy hản vẫn chưa rời xa cửa động nên đưa mắt liếc tình một cái, cười sáng sủa nói nửa đùa nửa thật.

— Ai đi đón anh làm gì tội nghiệp. Nói xong nàng rảo bước chạy ra bờ biển.

Au-dương công-tử vẫn đứng chỗ cũ nói với theo : — Thôi, ta không làm mọc nữa đâu. Ai dại gì đi theo để bị nhận nước nữa. Mọc ý đã lỗi thời rồi, đừng dùng nữa vô ích.

Hoàng-Dung vội dừng bước lại, đưa mắt lấy một cái rồi nói khích : — Nếu có giỏi hãy theo ta thử xem.

Thấy nàng nhí nhảnh có vẻ hay, hơn nữa nàng đứng trước, do quần bó sát vào người trông kêu gọi quá nên Au-Dương công-tử dần tâm không được nói thêm :

— Vì ta rằng thù thách hản nữa xem ra bảo.

Nói rồi, nhún mình phi thân lao theo, không bao lâu nữa đến sát sau lưng Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung hoảng hốt nghĩ :

— Ấy chết, ta phải làm sao lừa hản đến chỗ gài bẫy, nếu để hản chụp được giữa đường thì hỏng việc mất.

Chạy đuổi nhau được một hồi nữa, khoảng cách giữa hai người cũng ngày càng gần thêm.

Hoàng-Dung, đã tính toán từ trước nên vội quanh qua phía trước rồi chạy ra bờ hồ.

Au-Dương công-tử còn ngần vì kinh nghiệm cũ nên chẳng dám chạy quá gần nàng bên bờ nước, nên chỉ đuổi theo cầm chừng để khỏi cách xa quá. Hản vừa chạy theo vừa nói :

— Chà, hai đứa cứ chạy nhón nhờ mãi thế này cũng thú vị đấy chứ.

Nàng không nói gì hết, có sức vật mau lên độ mây trắng rồi đứng lại nhón miệng cười duyên, rồi nói khích :

— Nay anh, phả trong rừng rậm đằng kia có còn hồ dữ lắm, anh đừng chạy theo nữa, rùi bị hản chụp mất thì tuyệt giòng họ Au-Dương đấy nhé.

Au-Dương công-tử cười đáp :

— Ta đâu có ngần hồ dữ. Chỉ khoái và sợ hồ cái mà thôi. Nếu không tin, gặp hản sẽ bắt cho mà xem.

Nói xong hản càng đuổi theo mau hơn. Hoàng-Dung vừa chạy nhón nhờ vừa cười như khiêu khích như cầm đồ, cố dụ hản đi tới chỗ dự định.

Hai người đuổi nhau song song như hai cái bóng, khi qua khỏi bãi hiên đã đến con đường vắng vẻ gập ghềnh. Nàng lên lối chạy vào lối cũ đã thạo lâu trong ruột. Thấy Au-Dương công-tử do dự đứng lại, nàng quay lại châu môi nói :

— Mau lên, vào đây kín đáo, thú lắm. Mau lên đi.

Au-Dương công-tử sợng quá, vội vàng chạy theo, khi hản vừa lọt vào phía dưới chỗ có tảng đá cheo leo thì Hoàng-Dung chợt thấy ngoài bờ biển có hai bóng người loang loảng, nhưng vì bận tâm theo kế hoạch đang dự định, nên nàng không thêm để ý đến ngoại cuộc nữa.

Nàng mãi miết vượt qua khỏi khúc hang, để đặt chân qua phía dưới hòn đá lớn.

Au-Dương công từ vừa theo vừa cười khoái chí hỏi lớn :

— Đầu nào, hở beo gì đầu không thấy, em tôi chỉ chuyên môn gạt gẫm anh mà thôi.

Mịng nói như vậy, nhưng trong lòng Au-Dương công từ đã trận ngập cả một niềm hân hoan sung sướng. Hân nghĩ :

— Mấy cô thật là kín đáo. Bụng muốn gần chết mà mồm chối đầy đầy. Nàng cố lừa để rủ ta vào nơi kín đáo tư tình, thế mà bề ngoài cứ làm bộ mãi làm người ta thêm muốn chết.

Nghi xong, hân khoái quá lao mình vùn vút bay tới rồi khom lưng chụm qua tảo cây, ngay phía dưới hòn đá. Vì cần phải đi qua lối này mới tới đường để chận Hoàng-Dung.

Au-Dương công từ nhìn lên cũng trông thấy tòa đá cheo leo, nhưng hảo định bụng, đó là một sự sắp đặt thiên nhiên không có gì đáng ngại, chẳng lẽ nào đá ấy lăn xuống được lúc này.

Hơn nữa, ngoài ý tưởng được ôm chàng người ngọc, hân chẳng quan tâm đến một việc gì khác nữa.

Trong lúc Au-Dương công từ đang lom khom chụm qua dưới hòn đá bỗng nghe có tiếng rít kình kọ như tiếng dao cắt gỗ. Hơn nửa phía dưới hòn đá có một cái hòm dài hơn mấy thước, đầu có lạch lẹ đến đầu cũng không tài nào nhẩy vút qua khỏi nồm, và nếu có nhẩy được cũng chẳng nhẩy vào phía nào khác nữa. Vì đây là con đường duy nhất, nửa tối nửa sáng.

Tiếp theo tiếng dao rít, nghe gió lộng ào ào, rõ ràng hòn đá không lẽ đang lăn xuống ngay trên đầu mình.

Au-Dương công từ thất kinh hồn vía, muốn nhẩy lùi trở lại phía sau. Nhưng tại đây cây lá rậm rịt, dây leo chằng chịt, lúc đi vào còn phải leo lỏi khò khằn, huống chi chạy ra, đâu phải chuyên dề.

Hân loay hoay chạm mạnh vào một thân cây. Cây ấy gây rạc một tiếng lòi dầm dầm thủng vào lưng rất sâu. Nhưng trước cái nạn bị đá đè, hân không còn suy nghĩ gì nữa, tung mình nhẩy vọt lên, và trong khi ấy tảng đá chỉ còn cách đầu hân không đầy mấy thước.

Au-Dương công từ hôn phách xiêu lạc chỉ có cách nhắm mắt chờ chết. Bỗng có một bàn tay nắm đầu hân, ném tung ra xa mấy thước, nhưng đầu sao cũng đi quá muốn rồi. Cái nắm đầu vô cùng

thần tốc dững dĩnh, nhưng thần xác của hân cũng không thoát khỏi tảng đá. Au-Dương công từ nghe một tiếng động vang dội cả nú ỉng rồi cảm thấy toàn thân như tê liệt, đầu óc choáng váng, ngất uồn.

Nói về Hoàng-Dung, sau khi lách mình qua khỏi, phi thân lên cao đưa đao bằm môi cắt mạnh vào sợi dây chính duy nhất đang chịu đựng cả sức nặng của tảng đá. Dây cứng quá, nàng phải nắm cả hai tay cửa thật mạnh mới đứt nổi.

Cả tảng đá hàng vạn cân bị mất thăng bằng rồi chồm lặn xuống dưới, phát gió ào ào, Hoàng-Dung chày không kịp, bị luồng gió bật tung văng tuốt lên ngọn một cây cỏ thụ như một con bướm trắng.

Nàng bị chửi vơi trên không một chập rồi rơi ra xa, cách chỗ tảng đá trên 30 thước. Tuy, nhiều mảnh đá con bắn tung lên cao rơi trúng đầu và lưng nàng nhiều chỗ đau buốt tận xương.

Nàng hoảng kinh, vội hai tay ôm mặt nhắm mắt nằm im, chờ một chập lâu hết nghe tiếng đá lăn sỏi chày.

Hoàng-Dung định thần đưa mắt nhìn lại hòn đá. Qua lớp sạn bụi còn rơi một mớ, cạnh hòn đá có hiện ra hai người đứng sừng sừng.

Vừa nhìn thấy, Hoàng-Dung hoảng mang cứ tưởng rằng mình đang nằm mộng.

Nàng vội dụi mắt nhìn kỹ lại và đưa tay vấp vào mặt, thấy đau nhói, chường ấy mới chắc ý là mình không phải nằm mơ.

Nàng trốn mắt nhìn lại lần thứ ba thì thấy rõ ràng người đi trước là một ông già đứng là Au-dương-Phong Tây-độc, còn người đi sau, thân thể vạm vỡ, nước da ngăm ngăm, không ai khác hơn Quách-Tĩnh, con người mà nàng đang ngày đêm ước mơ mong nhớ.

Nàng sung sướng, đưa tay lên trời thét lớn :

— Trời ơi, anh, anh Tĩnh, anh Tĩnh của em kia kia.

Quách-Tĩnh đầu có ngờ tại chốn hoang đảo này mà được gặp lại người hôn thê yêu dấu. Nhưng khi nghe rõ ràng tiếng nói thanh tao quá quen thuộc của bé Dung, anh mừng quá, vượt qua trước Au-dương-Phong nhẩy đến. Hai người ôm chầm lấy nhau sung sướng, quên tất cả mọi việc, quên cả Au-dương-Phong, kể thù số một đang đứng bên ngo mình lờm lờm.

Đây, nhắc lại lúc Quách-Tĩnh và Au-dương-Phong đang ôm nhau vật đùng đùng trên chiếc soái hạm bốc hỏa gần chìm.

Một chớp sau thuyền cháy hết chìm xuống, cả hai người, một trẻ một già cùng ôm nhau lặn tòm xuống nước.

Chẳng may lại gặp một giòng thủy lưu ngầm, nước chảy như thác cuốn cả hai người bật tung rồi nhào cả. Ai cũng phải dùng tay bịt mũi bịt tai để khỏi bị nước xoáy vào đó.

Giòng thủy lưu chảy rất mạnh, nước cuốn âm âm như trời long đất sập, cả hai bị giòng nước cuốn đi trong phút chốc xa gần 4-5 hải lý.

Quách-Tĩnh nhờ bơi giỏi, nhờ người ngọc lặn được. Giữa cánh đêm tối, vịn vật một mú, chàng có đập hai cánh tay để ngoi đầu lên cao nhìn xem bốn phía, chiếc thuyền phao chỉ chấp chờn lơ lơ một điểm nhỏ nhỏ tịt tịt đằng xa cách trên mấy dặm.

Quách-Tĩnh gào to:

— Dung ơi, hé Dung, Sư phụ ơi, sư phụ.

Tiếng của chàng lúy to, nhưng giữa biển rộng mênh mông nước chảy đùng đùng, nếu không ai nghe thấy cả.

Chàng cứ bèn gục kêu gào mãi, nhưng dần dần tác tiếng không kêu được nữa và chiếc thuyền phao, theo giòng nước cuốn đi bằng bằng trong phút chốc cũng khuất mất tọt chầu trời mù mịt.

Quách-Tĩnh đang buồn lo chán nản, bỗng có ai nắm chặt bàn chân, rồi tiếp theo đó một cái đầu nhồi lên mặt nước. Nhìn lại kẻ đó là Au-dương-Phong.

Từ lúc rơi xuống nước, bị cuốn đi, Au-dương-Phong có vận thân lực bơi đập, sai đủ cách để chống lại với sức nước, nhưng không cưỡng nổi. Lảo chơi vơi, đuối sức, có đưa tay quơ quào, hề chớp được cái gì nắm chặt lấy cái ấy. Tĩnh cứ lảo lảo trúng chân Quách-Tĩnh và túm chặt lấy không thả.

Quách-Tĩnh cố gắng vùng vẫy cho sút ra, nhưng không được và một chớp sau cả thân kia cũng bị hãm túm nốt.

Thế là hai người lại vật nhau, kẻ cố vùng, người cố bám chặt, hai bên xô đẩy, một chớp, bị nước cuốn chìm sâu xuống đáy rồi lại nổi lên.

Quách-Tĩnh hết lữn vào tai Tây-Độc

— Thì ông hưởng chân tôi ra chứ, để cùng tìm cách cứu vãn chứ có nằm mãi như thế này e cả hai đều chết hết.

Au-dương-Phong vẫn không buông và một lát sau ôm chông cả người Quách-Tĩnh, rồi cả hai cùng chìm xuống.

Au-Dương-Phong bị ngọt nước chợt nghĩ lại, nếu ôm mãi như thế này có lẽ cả hai cùng chết thật. Vì vậy nên lão bỏ bớt một tay ra. Thế rồi hai người điu nhau, Quách-Tĩnh bợ ngay lưng Tây-Độc và Tây-Độc nắm đôi Quách-Tĩnh, mỗi người tìm một cách nâng đỡ nhau cùng nổi trên mặt nước để dưỡng sức.

Thình lình đằng xa có một khúc cây dài lao thẳng đến đập vào vai Quách-Tĩnh. Chàng lạnh tay xoay mình ôm chặt lấy, rồi kéo tay Au-Dương-Phong cho lão cũng bám lấy.

Từ ấy hai đôi thủ cùng song song đeo lấy khúc cây, nổi bập bênh trên mặt hồ để trôi đến đâu tùy ý.

Lúc bấy giờ Quách-Tĩnh ghé tai nói với Tây-Độc:

— Thời bấy giờ tạm ngưng, ông đứng quấy rầy cháu nữa nhé. Khi nào thoát khỏi chết trôi, lên được đất liền, nếu ông muốn, cháu sẽ xin hầu ông một keo nữa.

Au-dương-Phong chỉ âm ờ không đáp lại rồi nằm yên dưỡng sức. Sáng hôm sau, hai người nhìn lại thì khúc cây ấy là một nửa cây cột hòm gĩa của soái hạm đã bị Hồng-Thất-Công đánh gãy rơi xuống bề hòm trước.

Xung quanh biển rộng mênh mông vô bờ bến, không một bóng thuyền Au-dương-Phong cảm thấy lo lắng nghĩ thầm:

— Giữa biển rộng bao la biết chừng nào mới trôi vào đất liền. Nếu rui cả mọt cá xà đến tấn công thì làm sao mà thoát được.

Hôm trước Hồng-Bắc-Cải và lão ngoan đồng cũng mắc nạn, có ta cứu thoát. Hôm nay ta mắc nạn lại nhờ ai bấy giờ.

Hai người cứ đeo chặt trên khúc gỗ bập bênh theo lượn sóng. Khi có con cá lội qua, Quách-Tĩnh rút dao trủy thủ ra đâm. Au-Dương-Phong có cây gậy đầu rắn đã bị rơi mất từ lúc nào rồi. Nhưng thấy Quách-Tĩnh đâm được cá, hẳn cũng vận chưởng lực vào nắm đầu ngón tay và chụp trúng những con cá lội gần mình.

Hề ai bắt được cá là bẻ hai chia nhau ăn đỡ đói.

Thế mới biết, cùng tai nạn dễ thương nhau, gặp lúc nguy hiểm kẻ thù cũng thành bạn. Hồi nào đâu nhau chỉ từ giờ đây miếng cá cũng chia hai.

Cũng may suốt ba ngày trời trên mặt biển không hề gặp cá mập. Hôm nay khúc cây theo dòng nước cũng dạt vào mé sau có cây cối um tùm, đúng tại nơi Hoàng-Dung đang lừa Âu-dương công tử vào cạm bẫy.

Vừa tấp vào bờ, Quách-Tĩnh và Âu-dương-Phong mừng quá, cùng nhẩy lên bãi và ngồi xếp bằng trên cát để vận khí cho phục hồi công lực lại.

Thình lình có tiếng nói cười ai quên quên theo gió thổi thoảng đến tai hai người. Tức thì cả hai cùng đứng dậy phi thân vun vút chạy về hướng ấy.

Trong khi ấy thì Âu-Dương công tử đang loay hoay chui vào hang, phía dưới tảng đá treo, và Hoàng-Dung đang dùng dao cắt dây cho rơi xuống.

Tuy chưa biết kế ấy là gì, nhưng khi Âu-dương-Phong vừa bay tới kịp với đưa tay nắm đầu kéo ra. Vì đã rơi nhanh quá kéo không kịp, nên nạn nhân bị đứt cả hai chân, nằm yên không nhúc nhích và chết giấc luôn.

Chờ một lát cho đá rơi lăn xuống hết, rồi Âu-dương-Phong bước lại nhìn kỹ, thấy người ấy đã gãy một tay buộc lưng lưng bên sườn còn hai chân đã bị đá đè cứng ngắt.

Một lúc lâu, Âu-dương-Phong bỗng la lên một tiếng thất thanh vì đã thấy rõ nạn nhân là đứa cháu trai duy nhất của mình.

Đau đớn và nóng ruột quá, Âu-dương-Phong vội vàng vận dụng hết mười mấy phần công lực, cố búng tảng đá lên cho cháu thoát ra nhưng không nổi.

Hắn vận chương lao đao, xương kêu răng rắc, áp dụng cả bí thuật « hàm thổ công » có đây bật cho kỳ được. Nhưng với cái sức nặng mấy muôn cân này, đầu con người có mạnh đến đâu cũng không làm sẽ dịch nổi.

Âu-Dương công tử bỗng hỏi tình thế mới từ đó nhìn Âu-dương-Phong, trên đôi môi tái ngắt phều phào được mấy tiếng.

— Chú, chú... chào đi.

Âu-dương-Phong thương cháu quá, bẽn lẽn nói:

— Cháu ráng chịu đau, chú sẽ tìm cách cứu cháu ra ngay bây giờ.

Nói xong, hắn dơ ra tay xuống dưới lưng cháu, định bồng lên và nhẩy ra. Nhưng Âu-Dương công tử lên mấy tiếng như nhỏ, thình lình rùng động, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, nức lên mấy cá

rồi hết tình luôn. Thì ra tảng đá vạn cân đã xấn trên hai chân hắn nát như.

Hồng Lân, chỉ gây xác động làm tăng thêm phần đau đớn mà thôi. Mặt phía dưới chỗ nằm cũng toàn là đá sống, nên đầu hắn có đào hơi, móc, loay hoay cho mấy cũng không rút cặp chân ra được.

Âu-Dương-Phong đành thúc thủ, đứng thừ người thở dài, nhìn thẳng cháu khổ nạn, nước mắt lưng rung.

Quách-Tĩnh du yếm nằm tay Hoàng-Dung và thốt ra lời nói đầu tiên, chúng ta nên lo lắng và biến đối với sự phụ:

— Thấy chúng ta đau rồi em?

Hoàng-Dung đưa tay chỉ về phía sau nói:

Sự phụ đang ở trong động kia.

Quách-Tĩnh nghe đáp, yên chí sự phụ còn sống thì mừng quýnh muốn bảo nàng đưa ngay về thăm. Nhưng vừa lúc ấy Âu-Dương công tử cất tiếng rên la thảm thiết.

Quách-Tĩnh động lòng nhân từ, chạy đến bên Tây Độc hỏi:

— Nếu bác thấy cần, cháu xin trợ lực giúp bác một tay để cứu anh ấy.

Hoàng-Dung đưa tay bấm vào huyệt chàng ngụ ý bảo cứ về thăm thầy, mặc xác nó, đừng nhúng tay vào làm chi cho bận trí.

Rồi nàng dắt Quách-Tĩnh ra phía ngoài một chút, thuật lại sự tình, đầu đuôi tỷ mỉ.

Thật thui Âu-dương-Phong cũng nghĩ vì rủi ro đá lên đè cháu chứ không biết do Hoàng-Dung cắt dây giải bẫy để hại Âu-Dương công tử. Nếu có bao giờ tin được một đứa con gái mình mai như vậy lại có đủ sức xeo được tảng đá mấy vạn cân.

Nhưng khi thấy Hoàng-Dung ra đầu lẳng xẵng, lại kéo tay Quách-Tĩnh ra ngoài thì thâm to nhỏ, thì đã đem lòng căm tức. Nhất là khi nghe Hoàng-Dung cho biết Hồng-Thất-Công vẫn còn sống thì máu giận càng trào lên sùng sục.

Hắn bèn ngồi xuống giả vờ khom mình đầy đá, ghé tai cháu nói nhỏ:

— Chắc là đau lắm phải không cháu Ráng chịu đựng nhé, cứ nằm đây một chập, chú sẽ có cách giải cứu cho nhé.

Đến đó xong rồi, Âu-dương-Phong vút một cái, chạy theo cặp tình nhân đi trước.

Đàng xa, cặp Quách-Hoàng, đi nhau, khi chòng vai khi ôm

đầu, lúc bế lưng, vai kề vai, má áp vào má, vừa đi vừa lư lo chuyện trò. Bất giác hần nổi trận lôi đình, nghi mà ghen tức dùm cho cháu ruột, hăm học nghỉ bụng:

— Bọn bảy trêu người cho làm. Nếu ta không tìm cách khiến cho bảy sống chết dở dang thì không phải là (Tây Độc.)

Hần cứ lặng thinh phi hành bay theo loang loang, mà hai người chẳng hề hay biết.

Vừa đến cửa động, Quách-Tĩnh đã gọi lớn:

— Sư phụ, Hồng sư phụ, con, con đây nè.

Chàng chạy luôn vào hang, thấy Hồng-thất-Công nằm dựa vào vách đá, mặt mày nhợt nhạt không còn chút máu.

Khi bị Âu-Dương công tử bức sách, Hồng-thất-Công phản nất quá, khiến cho vết thương phật lại, hành hạ nhứt nhối quá, chịu không nổi và ngất lịm rất lâu.

Quách-Tĩnh hối hoàng cùng Hoàng-Dung đỡ thầy dậy, đưa tay chà xát, xoa bóp khắp người cho nóng lại. Hồng-thất-Công từ từ mở mắt, trong thấy Quách đồ đệ, mừng quá sức, gượng nở một nụ cười trên đôi môi xám ngắt và gọi nhỏ nhỏ:

— Con đã còn sống mà về đó sau, Tĩnh nhi?

Quách-Tĩnh chưa kịp đáp, bỗng có một tiếng quát xé trời từ ngoài hang vọng vào muốn diếc ráy:

— Tháng giã ăn mày, hôm nay Tây Độc này quyết cho mi về châu Diêm chúa và ăn xin dưới đó nghe chưa?

Quách-Tĩnh thất kinh, vội vàng xù dụng thế «Thần long hải vĩ» trong «Giảng long thập bát chương», đứng chắn ngay cửa động thủ thế, nhìn Tây Độc. Hoàng-Dung cũng rút chiếc gậy trúc nằm bên cạnh thầy, đứng sát cạnh người yêu trợ lực.

Âu-Dương-Phong ngược mặt cười ha hả:

— Tháng giã, mau ra đây tiếp tao vài hiệp, nếu không, tao xông vào rồi cũng hết sống nổi. Ta xem hai ranh con này như cỏ rác.

Quách-Tĩnh đưa mắt nhìn Hoàng-Dung, hai người hiểu nhau, cùng cảm thông trước tình thế quá nguy ngập này.

Âu-Dương-Phong vừa cười vừa ngang nhiên ra bước xông vào, Quách-Tĩnh vội sức đánh ra một chương cực kỳ mãnh liệt. Âu-Dương-Phong thấy lối xù dụng đúng theo quy tắc của Giảng-Long thật bất chương, uy thế vô cùng mãnh liệt, không dám công nhiên hững dờn, vội được qua một bên tránh né.

Hần vừa đề cho luồng chương phong của Quách-Tĩnh đây hụt tay trước rồi lãnh lẹ tấn công ngay sát men sườn chàng.

Thình lình hần gặp phải cây gậy trúc vun vút đâm thẳng vào ngực gậy chưa đến nơi bỗng biến thế hóa thành nhiều gậy nữa, liên tiếp và dồn dập phóng vào ba yếu điểm trên người, không biết đích xác nơi nào để tránh đỡ cho kịp.

Âu-dương-Phong lật đặt đũa tay trái đỡ tạm lên rồi vung chân mạnh gạt ngang một đòn, hy vọng rằng với hải chiêu cùng xuất ra một lượt sẽ đủ sức đàn áp được đối phương. Nhưng Âu-dương-Phong không ngờ đầu gậy lại lẹ như chớp vòng luôn xuống dưới, điềm thẳng vào phía dưới vú khá mạnh.

Lão vệ ngã ngửa người ra sau tránh thoát được thế gậy quá kỳ ảo, mắt tròn tròn nhìn vào mặt Hoàng-Dung. Thật không ngờ mới có mấy hôm mà con bé này đã rèn luyện được một bản lãnh hết sức điêu luyện, với thế gậy quá sức lạ lùng.

Lần đầu tiên đem áp dụng «đả cầu bằng pháp» vừa được Hồng-thất-Công truyền dạy, Hoàng-Dung đã thấy sự linh nghiệm còn ngoài sức tưởng mong muốn của mình.

Âu-dương-Phong hoảng sợ vì chưa bao giờ gặp thế võ lạ lùng như thế cho nên lúc đầu lão cũng ngỡ ngàng phân vân không ít.

Nhưng đã mang danh một quái kiệt, đại võ sư, có lẽ nào một thế gậy đã sờn lòng ngay? Cho nên lão bậm môi, nghiên rằng, vung tay quạt lên định bắt lấy cây gậy của đối phương.

Hoàng-Dung ý y có người yêu đứng bên cạnh nên vững tâm không hãi sợ tý nào. Nàng đem hết những ngón vừa học được, hai tay múa tít cây gậy trúc. Khi đánh, khi đập, lúc điềm, lúc đâm, lộng gió kêu vu vu, loang loang như một ánh thanh quang, vô cùng dũng mãnh.

Vì mới học, đào luyện chưa được bao nhiêu nên vẫn chưa áp đảo nổi Tây Độc, mà phân lão cũng không thể nào bắt nổi được chiếc gậy của Hoàng-Dung.

Quách-Tĩnh trở mắt đứng nhìn, thấy người yêu múa cây gậy của sư phụ mà dùng những thế võ gì kỳ diệu quá, cũng đem bụng mừng thầm.

Thừa lúc hai bên đang hăng say chiến đấu, Quách-Tĩnh vận sức vào cánh tay, phiang ngang vào mạn mở của Âu-dương-Phong như búa bổ.

Âu-dương-Phong thấy hai đũa đâm thọt thường cùng mình, bực giận cánh hông, ngồi xổm xuống đất, hai tay vòng lại, rồi vươn ra phía trước, miệng kêu «cộp cộp» phóng một chương như vũ bão vào hai người, theo thế võ ruột «hàm mô công» quyết quét cả cặp bay đập vào vách đá cho bỏ ghét.

Thật ra, Tây-độc chỉ xù dụng thế võ này trong những trường hợp vô cùng cần thiết mà thôi.

Tay của lão vừa vung ra, chưởng lực đã phát thành gió, đập mạnh xuống đất bốc tung cát bụi mù, cuốn luôn ra phía trước như trận bão.

Thấy chưởng lực «hâm mô công» phát ra mạnh như băng sơn, Quách-Tĩnh biết Hoàng-Dung không thể nào chịu đựng nổi nên vội đưa tay nắm vai nâng kéo qua một bên thoát nạn, rồi xoa hân tay vận sức tạt qua ngang hông Âu-dương-Phong một đòn.

Âu-dương-Phong thấy đánh hụt nên nhẩy thêm mấy bước nữa, miệng cứ rống cộc cộc, lao tới, nhắm vào hai người đánh nữa.

Quách-Tĩnh Hoàng-Dung tận lực chiến đấu. Với những thế võ chần truyền của «Giáng long thập bát chưởng» và «đả cầu hồng pháp» bản lãnh cũng đã tinh vi tới mức, tuy nhiên, đối với Âu-dương-Phong hai người, vẫn còn kém xa về công lực. Hướng chỉ với ngón độc hàm mô công này, Âu-dương-Phong đã đem hết tài lực của môn ruột ra xử dụng, quyết tình ăn thua đủ thì làm sao chống cự nổi?

Chưởng lực từ ngón đòn phát ra ào ạt, cả hai đứng không vững phải thối lui dần ra sau.

Âu-dương-Phong thừa thế nhẩy tới, tay múa miệng kêu, đánh một chưởng vào trong khiến cho thành cho thành đá hai bên bị nát vụn, rơi xuống ào ào như một cơn động đất.

Vào gần cuối hang, thấy Hồng-thất-Công đang ngồi bất động, nên xuất chưởng tung thẳng vào thiếp linh cái của ông một đòn chí mạng.

Hồng-thất-Công từ nãy đến giờ vẫn nhắm mắt dưỡng thần và theo dõi hai đệ tử của mình ác chiến cùng Âu-dương-Phong.

Vừa thấy gió lốc đánh bạt đá và xoay thẳng vào đầu mình, ông không một mảy may hãi sợ, chỉ cười lớn và khen :

— Chà, ngón đòn Hàm mô công của người quả đã lợi hại.

Bỗng nhiên Âu-dương-Phong cảm thấy thẹn thùng vì mình đã dùng ngón đòn đặc chí nhất để hạ sát một kẻ đang bị đau rũ rượi, mình mang trọng thương, đang ngồi nhắm mắt chờ số mạng. Hắn chột dạ, nên thu quyền ngưng tay lại tức thì.

Hoàng-Dung lớn tiếng nói :

— Đã mấy lần sư phụ ta cứu ông khỏi chết, té ra nay ông trở mặt, lấy oán trả ân. Con người như vậy sao xứng với con nhà võ nghệ, há chẳng biết thẹn với lương tâm và anh hùng hảo hán bốn phương.

Âu-dương-Phong đang do dự, bỗng đưa tay ấn mạnh xuống bụng Hồng-thất-Công. Thiếp linh thấy bụng của Thất-Công lồm xồm theo đà của tay quyền đánh ra. Âu-dương-Phong kinh ngạc nghĩ thầm :

— Ủa, lạ này. Phần một kẻ võ nghệ dầy mình như Bắc Cối, nội công rêu đã đến mức cao siêu thì dĩ nhiên tự nhiên phản kích lại để chống bất kỳ một mãnh lực nào từ ngoài đập vào. Thế tại sao da bụng của hắn lại lồm vào theo sức ép của tay ta, lạ quá.

A, phải rồi, lão ăn mỳ quả đã mất hết võ công, giờ này bất quá cũng như một tay ngang tầm thường mà thôi.

Nghĩ như vậy, hắn ngưng tay rồi luồn dưới lưng Hồng-thất-Công bồng lên và hét lớn :

— Nay, hai tiểu tử, muốn ta tha chết cho lão ăn mỳ già, bay phải tận tình giúp ta cứu thằng cháu đang ngộ nạn. Nếu không ta giết lão ngay tức khắc.

Hoàng-Dung liền thoáng đáp liền :

— Cháu ông võ phước nên bị đá dè, nguyên do vì mạng trời đã định chứ ai muốn gây cho hắn được. Xưa nay nó hãm hiếp, giết chóc quá nhiều, ngày nay mới bị quả báo. Phần ông nếu ông vẫn tiếp tục độc ác, hiếp đập kẻ khác, ta e rồi đây cũng khó thoát khỏi lưới trời lồng lộng đâu nhé.

Âu-dương-Phong nổi giận đùng đùng, nhưng sợ đi quá lộ chỗ cháu nên cố ghìm lòng chưa ra tay vội. Hắn nắm lấy hông của Hồng-thất-Công đưa lên quả đầu, giả bộ như sắp đập vào vách đá và hét thêm :

— Khỏi bàn cãi giông dài vô ích. Nếu hai đứa mi cứng đầu, tên này phải chết ngay tức khắc.

Quách-Tĩnh bản tính ngay thẳng và có nhiều tình cảm. Nhìn thấy sư phụ của mình đang bị bức sách, tánh mạng như trứng dè đầu gậy, bất giác hoảng hốt, vội chấp tay thưa cùng Tây Độc :

— Xin bác cứ để sư phụ yên thân. Hai đứa tôi nguyện giúp bác để cứu thoát cháu của bác, thoát khỏi nạn đá dè.

Âu-dương-Phong tuy giả bộ ngoài mặt nhưng cũng chỉ mong có thế ấy để cấp cứu cho cháu mình, vừa nghe Quách-Tĩnh năn nỉ, đã đặt Hồng-thất-Công trở lại chỗ cũ ngay.

Hoàng-Dung thấy vậy đã đoán được chỗ yếu của lão nên lớn tiếng nói :

Nếu ông muốn chúng tôi giúp sức, ít nhất phải bằng lòng làm ba chuyện sau này mới được.

Âu-dương-Phong trợn mắt hỏi:

— Chuyện gì nữa hở còn bé. Mày làm mồm làm mắt, xạo trá không cùng, ta đâu thèm đếm xỉa tới. Nhưng thôi có chuyện gì cứ nói lên nghe thử nào?

Hoàng-Dung đồng đặc nói:

— Ba điều kiện này không có gì là khó mà cũng hết sức hợp lý hợp tình. Vậy ông nghe đây:

— Điều thứ nhất là chúng tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về cái chết của cháu ông nếu đã tận tình giúp mà không cứu thoát được chừng ấy ông phải sống luôn với bọn tôi trên đảo và không được manh tâm hãm hại ba thầy trò chúng tôi. Nếu ông không nhận thì đầu có đánh nhau mấy ngày, bọn tôi cũng dám chịu đựng. Nếu cứ đánh nhau mãi để cho cháu ông bị kẹt đến chết, đó là lỗi tại nơi ông đấy.

Âu-dương-Phong tuy chẳng ưa cái giọng nói hống hách đầy khiêu khích của Hoàng-Dung nhưng lão nghĩ lại, đầu mình không nhận cũng không được. Nếu cứ giằng dỗi, cháu mình càng khổ nữa. Huống chi nếu cứu được hay không, mình lấy thuyền bè đâu mà về cho nên phải ở lại trên đảo cũng là việc đương nhiên rồi.

Vì vậy nên lão giả bộ suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

— Ủ được, ta đồng ý ở lại trên đảo và tha cho cả ba thầy trò bay. Nhưng sau này, nếu được về lục địa, chừng đó là một việc khác. Còn việc thứ hai là gì nói luôn đi?

Hoàng-Dung nói luôn:

— Trên đảo Đào-Hoa, cha tôi đã nhận gả tôi cho anh Quách-Tĩnh. Điều đó quá rõ ràng, cả chú cháu ông đều biết cả.

Nếu sau này khỏi chết, mà cháu ông cứ giữ mãi tánh xấu bòn xôm với tôi mãi, bụng lòng chúng tôi phải hạ sát nó. Chừng ấy ông không được bênh mà cũng không được mách lẻo cùng cha tôi đấy nhé.

Âu-dương-Phong suy nghĩ:

— Con bé này nó làm như thằng Hoàng-dược-Sư là kẻ bề trên của mình nên dạn dưng mách lại. Nhưng hơi đầu cãi vã với con nít mình cần lo gấp cho cháu ngay bây giờ.

Lão hỏi tiếp:

— Ta đồng ý giữ lời hứa trong thời gian sống trên đảo này mà thôi. Còn chuyện chót nữa, cứ nói luôn ra xem.

Hoàng-Dung tiếp lời:

— Ông đã nổi tiếng là người lật lọng xưa nay nên tôi không dám tin nơi lời hứa suông được. Nếu ông như cha, như chồng hay như thầy tôi, hề nói ra là giữ lời thì khỏi có điều kiện thứ ba này.

Vậy tôi yêu cầu ông phải thề độc rằng, nếu sau khi bọn tôi có giúp ông nhưng không cứu được hẳn, nhất định không có cái thói giận cá chém thớt rồi làm hại đến ba bà con chúng tôi như đã nói ở điều kiện đầu tiên.

Âu-dương-Phong tức quá, trợn mắt phát hung quang nhìn Hoàng-Dung. Nhưng hắn cố dằn lại và đáp:

— Nếu cháu ta chết, ta thề sẽ tha hai đứa bay. Còn lão già ăn mày thế nào cũng phải giết nó mới được.

Thôi, đi cho rồi, đừng kéo dài nữa dài giông quá.

Nói vừa dứt lời, lão đã lác vai vút ra khỏi hang như một ngôi sao đổi ngôi, lao về phía rừng.

Quách-Tĩnh dợm định chạy theo, nhưng Hoàng-Dung đã nắm 4o kéo lại bảo nhỏ:

— Anh Tĩnh, em dặn anh một điều nhé. Anh chờ khi nào Tây Độc dồn hết sức lực để đẩy đá, sẽ bất ngờ đánh cho nó một chưởng chết cho rồi. Chừng nào liệu thuận tiện, em sẽ lấy máu ra hiệu cho anh nhé.

Quách-Tĩnh không bằng lòng đáp:

— Ai lại đi lừa kẻ vô ý mà đánh lên. Anh thấy có vẻ hèn hạ và thiếu nhân đức quá, không thể làm được. Em thử nghĩ một kẻ nào khác xem sao.

Hoàng-Dung bực quá, phụng phịu một hồi rồi trách:

— Ở đời ai chả trọng chữ anh hùng nghĩa khí. Nhưng anh hùng với kẻ dưng mặt anh hùng, nghĩa khí với người tốt, chữ ai lại đi nhân nghĩa với một đứa đại ác, cố tâm hại thầy, giết vợ mình như thế được.

Nhưng Quách-Tĩnh vẫn không thay đổi ý kiến chặm rãi đáp:

— Chúng ta nên cố giữ cho được phần đạo đức về phần mình. Ai ác độc có trời chứng kiến. Điều cần thiết là chữ tín. Ngay bây giờ ta cố giữ lời hứa để giúp hẳn đã, rồi sau sẽ hay.

Hoàng-Dung thấy chàng quá quyết, tuy bực trí, nhưng nghĩ cũng phải nên đổi giận làm vui, cười hi hi đáp:

— Anh lúc nào cũng muốn làm ra vẻ thánh hiền, đạo đức làm chữ đầu có nghe lời em, thôi, anh không nghe em thì em phải tuân theo ý anh vậy chớ sao. Thôi đi chớ rồi.

Hai người nắm tay nhau chạy một mạch chẳng bao lâu đã đến chỗ hòn đá. Nhìn xuống thấy Âu-Dương-Công-Tử nằm nhôai trên mặt đất, hai chân khuaít dưới tảng đá, mặt ngược lên trời rên la thảm thiết.

Quách-Thạch động lòng, đứng nhìn đàng đó suy nghĩ tìm cách cứu nhưng chưa tìm được, thì Âu-Dương-Phong đã nạt lên :

— Sao hãy chữa lại giúp, sức cho rồi, còn chần chờ gì nữa đây ?

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung cũng nhảy xuống một lượt, thế rồi cả ba người xúm lại một chỗ, khom lưng lựa chỗ thuận tiện để đẩy đá lên.

Âu-dương-Phong quát lên một tiếng :

— Lên này !

Cả sáu cánh tay vận sức chuyên nghe răng rắc, cùng đẩy lên, một lúc, cả tảng đá không lộ đã thấy chuyển động, nhưng chỉ nhích lên một vài tấc rồi lại rơi xuống ngay.

Bị đá dấn thêm lần nữa, Âu-Dương-công tử đau quá hét lên một tiếng thảm thiết, mặt trợn ngược như gợn tất thờ. Toàn thân run bần bật, rồi phứt chốc đã nghẻo đầu qua một bên gần bất tỉnh.

Nhìn thấy cháu yêu quặn quại vì quá đau đớn, rặng nghiêng kên kệt, cần lũng cả môi, mồ hôi hột toát ra ướt mặt, Âu-dương-Phong cũng thấy đau nhói cả tim gan. Nhưng ngặt vì tảng đá quá to, đầu lão có võ nghệ đây mình cũng không làm gì được nữa, chỉ đành thờ dài chạy lảng xãng và một chấp sấu, đứng khoanh tay thờ dài.

Biết không đây nôi, nhưng Tây-Độc vẫn kêu gào Quách-Tĩnh đây cứu may cho đỡ nóng ruột. Nhưng càng nhúc nhích tảng đá, càng khiến cháu đau thêm nên không dám đây nữa.

Âu-dương-Phong vừa đau lòng vừa lo sợ, chạy qua chạy lại lảng xãng, bỗng dưng bàn chân trái đạp phải chỗ cát ướt, lún sâu xuống, làm sút mất một chiếc giày rơm.

Quay xuống tìm chiếc giày, Âu dương-Phong giật mình vì thấy nước thủy triều đã bắt đầu dâng lên rồi.

Nhìn ra ngoài biển, nước đã tràn lên cuộn cuộn, có lẽ không bao lâu, chốn này sẽ ngập hết. Từ chỗ tảng đá lún, đến mực nước không quá 5, 6 mươi thước.

Âu-dương-Phong hoảng quá, trợn mắt ngó Hoàng-Dung quát :

— Con bé họ Hoàng, thiên hạ đồn mi khôn lanh, làm mưu nhiều kế, bây giờ mi mau tìm cách nào để kịp cứu cháu ta kéo thủy triều lên ngập hết hân sông làm sao nôi ?

Thật ra Hoàng-Dung đã đoán biết trước trường hợp này ngay từ khi đi nghiêng cứu tìm cách làm bầy Âu-Dương công tử. Cho nên khi nghe Âu-dương-Phong nói ra như ra lệnh, nàng vẫn điemi nhiên như không có gì ngạc nhiên hay hoảng hốt.

Nàng làm thỉnh suy nghĩ :

— Tảng đá này quá nặng, sức ba người không thể xê dịch nôi.

Hiện nay trên đảo này, ngoài Hồng-thất-Công đang nằm trong hang dưỡng bệnh, không có kẻ nào khác có thể tiếp sức được. Mà Hồng-thất-Công bây giờ đã mất hết võ lực thì làm sao giúp bọn mình được.

Nàng cứ suy đi tính lại tìm rất nhiều phương pháp nhưng vẫn chưa thấy cách nào đn.

Vì thấy Âu-dương-Phong bảo mình đa mưu trí kế, nên Hoàng-Dung cũng muốn thừa dịp mắng lão một mẻ cho hả dạ :

— Nguyên nhân cũng tại ông trở mặt ám hại thầy tôi. Nếu ông ấy không bị tai nạn đau nằm một chỗ thì với cái thần lực kinh hồn nội công thương thượng của ông ấy trong lúc này chỉ giúp thêm một tay cũng đủ xách bổng tảng đá này, đầu đến nôi phải thúc thủ vô sách. Âu cũng là một điều quá báo nhân tiên, muốn hại người té ra bấy giờ đi mua cái hại về mình. Nếu rui cháu ông có chết, lỗi ấy phần lớn về phần ông đấy. Tôi chẳng biết tính sao hơn nữa.

Nàng nói xong lác đác tỏ vẻ chịu phép, vô phương cứu vãn.

Âu-Dương-Phong biết Hoàng-Dung thừa dịp chửi mình, nhưng cũng rần bậm môi chịu đựng vì thấy cần đến mưu trí của nàng để cứu mạng cháu. Lão nghĩ thầm :

— Con bé nói như vậy nhưng nghĩ cũng có lý. Nếu mình đứng đánh và cho rần cần lão già chín ngón, thì lúc này đầu mình không ghờ đến, nó cũng sắn lòng, ra tay giúp sức. Bây giờ ăn nẫu thì việc đã muộn rồi.

Vừa lúc ấy Âu-Dương công tử rên la thảm thiết và gọi lớn :

— Xin chớ cho cháu một quyền chết mất thân. Cứ kéo dài tình trạng này chịu không nổi nữa.

Âu-dương-Phong xót xa quá, nhưng chẳng biết tính sao bèn rút đao bước lại gần nghiêng rặng pôi :

— Mày cố nhìn đầu đề tao cắt bớt cấp chân cho lành nọ. Chân này đã nát cũng không dùng được nữa. Sau này tao sẽ ráp càng gỗ cho mà dùng.

Nói rồi lão vung dao cúi xuống định cắt gỗ. Âu - Dương công tử hoảng quá hét lớn:

— Xin đừng cắt chú ơi. Xin chú cho một dao vào hòng để cháu mài thật. Sống với cái thân tàn tật cũng chẳng sống làm gì nữa.

Âu-dương-Phong nói nóng quát:

— Sao mày hèn nhất thế. Ông công tao dạy dỗ mày chục năm trời. Làm thằng con trai sao chẳng có một tý nào khi phách cả. Mày không chịu tao cũng cứ cắt.

Âu-Dương công tử thấy chú vung dao, mặt có vẻ cương quyết, vội vàng lạng thính, hai tay chấp lại, nhìn chú tha thiết như van nài, chỉ ngại ông nổi nóng cắt đứt đôi giò, còn đầu mà đi lại nữa.

Hoàng-Dung đứng nhìn thấy đôi mắt Âu-Dương công tử tỏ vẻ quá thiết tha, vừa sợ sệt vừa tuyệt vọng, nên cũng chạnh lòng? Nàng suy nghĩ:

— Tai nạn này chính do mình tạo nên, chứ hẳn đâu muốn và cũng không thấy hẳn oán trách lời nào. Khi hống hách thấy cũng đáng ghét, nhưng lúc này, trông cũng tội.

Trong lúc suy nghĩ, nàng bỗng nhớ lại ngày trước, trên Đảo-Hoa đảo, cha nàng là Hoàng-dương-Sư đã áp dụng lối Mộc ngư lưu mã của Gia Cát Khổng Minh để kéo nhiều tảng đá nặng hàng mấy vạn cân, nên nàng mừng quá đi lại bên cạnh Tây-Độc ngăn lại và nói:

— Hãy khoan đã. Đừng vội cắt chân hẳn làm chết mất. Tôi đã nghĩ được một kế rồi nhưng vì ngại ông, nên chẳng dám đưa ra mà thôi.

Tây-Độc mừng quá, nhảy lùi ra sau mấy bước nhìn Hoàng-Dung với cặp mắt hơn hờ:

— Ô, hay quá. Nếu có thì cô nương cứ dạy cho chú có gì mà ngại.

Hoàng-Dung tức cười trong bụng:

— Thật vừa rồi hẳn gọi mình là con này con kia, bây giờ lại « cô nương » ngọt xớt. Lão này đã độc mà còn xạo nữa.

Nàng mỉm cười đáp:

— Nếu ông bằng lòng nghe theo tôi, thì cả ba bà con mình vào

rừng cắt dây thật nhiều mang ra đây. Dây thật dài và dẻo mới dùng để cột đá được.

Âu-dương-Phong ngo ngoe hỏi:

— Cô nương dùng dây kéo đá cứu cháu tôi phải không?

Hoàng-Dung nói giận gắt:

— Sao kém thông minh lắm vậy. Ông chỉ giỏi ác chứ hiểu rất chậm. Người ta dùng dây bện vào nhau như dây neo thuyền đó mà.

Âu-dương-Phong vừa nghe nói vừa nhìn nước thủy triều đang cuốn cuộn kéo lên, chợt hiểu nên vui mừng nói:

— A ta hiểu rồi. Hay thật, bây giờ cần dây buộc vào cây lớn nhờ sức nước dâng lên kéo đi như dây kéo thuyền đấy mà.

Quách-Tĩnh đang nóng ruột chờ đợi chưa biết làm cách nào. Khi nghe Hoàng-Dung báo, chẳng cần suy nghĩ, chạy tuốt vào rừng tuốt dao cắt một hơi thật nhiều dây đủ loại, đủ cỡ, vác ra.

Chẳng chừa một đồng dây thật lớn bên cạnh hòn đá.

Hoàng-Dung bày cách trước, bện, ba người cùng ra sức làm liền trong giây lát đã bện được mười sự dây dài và chắc chắn.

Âu-dương-Phong vừa bện dây vừa nhìn chừng Âu-Dương công tử thình lình lao ném dây than lớn:

— Không xong rồi-cô ơi. Nguy lắm.

Hoàng-Dung ngạc nhiên nhìn lên hỏi:

— Tại sao mà nguy?

Theo ngón tay của Tây-Độc vừa chỉ, hai người thấy nước thủy triều đã dâng lên ngập nửa thân mình của nạn nhân.

Trong chốc lát nước lên vùn vụt, lấp cổ, đá gần lấp mặt. Tây-Độc nói:

— Nếu cứ lo bện dây cho xong chắc hẳn sẽ bị ngập mà chết trước, vì vậy việc cấp bách nhất là phải lo cứu hẳn khỏi bị ngập đá.

Thấy Âu-dương-Phong lo lắng lung xằng, Hoàng-Dung quát lớn:

— Cứ lo việc bện dây đi. Nước lên mau thì sẽ xuống chóng. Mực nước cao bao nhiêu, có chừng chứ không phải vô hạn định. Nếu muốn được việc phải tuyệt đối tuân theo sự sắp đặt của ta mới được.

Tức cười cho Tây-Độc, một người đã nói ra khỏi thét ra lửa, xem thiên hạ chẳng ra gì, giết người như kiến, thế mà chỉ vì mạng sống của cháu, phải tu theo lệnh của cô bé 16 tuổi. Mặc dầu lo lắng nhưng vẫn không dám cãi lại phải trở lại cặm cùi

— Mày có nhìn đầu dê tao cắt bớt cặp chân cho rảnh nợ. Chân này đã nát cũng không dùng được nữa. Sau này tao sẽ ráp cẳng gỗ cho mà dùng.

Nói rồi lão vung dao cúi xuống định cắt giò. Au - Dương cũng từ hoảng quá thét lớn:

— Xin đừng cắt chú ơi. Xin chú cho một dao vào họng để cháu mất thân. Sống với cái thân tàn tật cũng chẳng sống làm gì nữa.

Au-dương-Phong nổi nóng quát:

— Sao mày hèn nhất thế. Ông công tao dạy dỗ mấy chục năm trời. Làm thằng con trai sao chẳng có một tý nào khi phách cả. Mày không chịu tao cũng cứ cắt.

Au-Dương công từ thấy chú vung dao, mắt có vẻ cương quyết, vội vàng lạng thính, hai tay chấp lại, nhìn chú tha thiết như van nài, chỉ ngại ông nổi nóng cắt đứt đôi giò, còn đầu mà đi lại nữa.

Hoàng-Dung đứng nhìn thấy đôi mắt Au-Dương công từ có vẻ quá thiết tha, vừa sợ sệt vừa tuyệt vọng, nên cũng chạnh lòng? Nàng suy nghĩ:

— Tai nạn này chính do mình tạo nên, chứ hẳn đâu muốn và cũng không thấy hẳn oán trách lời nào. Khi bỗng hách thấy cũng đáng ghét, nhưng lúc này, trông cũng tội.

Trong lúc suy nghĩ, nàng bỗng nhớ lại ngày trước, trên Đào-Hoa đảo, cha nàng là Hoàng-đức-Sư đã áp dụng lối Mộc ngư lưu mã của Gia Cát Khổng Minh để kéo nhiều tảng đá nặng hàng mấy vạn cân, nên nàng mừng quá đi lại bên cạnh Tây-Độc ngồi lại và nói:

— Hãy khoan đã. Đừng vội cắt chân hẳn làm chết mất. Tôi đã nghĩ được một kế rồi nhưng vì ngại ông, nên chẳng dám đưa ra mà thôi.

Tây-Độc mừng quá, nhảy lùi ra sau mấy bước nhìn Hoàng-Dung với cặp mắt hờn hờ:

— Ô, hay quá. Nếu có thì cô nương cứ dạy cho chứ có gì mà ngại.

Hoàng-Dung tức cười trong bụng:

— Thật vừa rồi hẳn gọi mình là con này con kia, bây giờ lại « cô nương » ngọt xót. Lão này đã độc mà còn xảo nữa.

Nàng mỉm cười đáp:

— Nếu ông bằng lòng nghe theo tôi, thì cả ba bà con mình vào

rừng cắt dây thật nhiều mang ra đây. Dây thật dài và dẻo mới dùng để cột đá được.

Au-dương-Phong ngờ ngác hỏi:

— Cô nương dùng dây kéo đá cứu cháu tôi phải không?

Hoàng-Dung nổi giận gắt:

— Sao kém thông minh làm vậy. Ông chỉ giỏi ác chứ hiểu rất chậm. Người ta dùng dây bện vào nhau như dây neo thuyền đó mà.

Au-dương-Phong vừa nghe nói vừa nhìn nước thủy triều đang cuốn cuộn kéo lên, chợt hiểu nên vui mừng nói:

— A ta hiểu rồi. Hay thật, bây giờ cần dây buộc vào cây lớn nhờ sức nước dâng lên kéo đi như dây kéo thuyền đấy mà.

Quách-Tinh đang nóng ruột chờ đợi chưa biết làm cách nào. Khi nghe Hoàng-Dung bảo, chẳng cần suy nghĩ, chạy tuốt vào rừng tuốt dao cắt một hồi thật nhiều dây đủ loại, đủ cỡ, vác ra.

Chàng chặt một đống dây thật lớn bên cạnh hòn đá.

Hoàng-Dung bày cách trước, bện, ba người cùng ra sức làm liền trong giây lát đã bện được mười sợ dây dài và chắc chắn.

Au-dương-Phong vừa bện dây vừa nhìn chừng Au-Dương công từ thình lình lão ném dây than lớn:

— Không xong rồi-cô ơi. Nguy lắm.

Hoàng-Dung ngạc nhiên nhìn lên hỏi:

— Tại sao mà nguy?

Theo ngón tay của Tây-Độc vừa chỉ, hai người thấy nước thủy triều đã dâng lên ngập nửa thân mình của nạn nhân.

Trong chốc lát nước lên vùn vụt, lấp cổ, đã gần lấp mặt. Tây-Độc nói:

— Nếu cứ lo bện dây cho xong chắc hẳn sẽ bị ngập mà chết trước, vì vậy việc cấp bách nhất là phải lo cứu hẳn khỏi bị ngập đá.

Thấy Au-dương-Phong lo lắng lang xăng, Hoàng-Dung quát lớn:

— Cứ lo việc bện dây đi. Nước lên mau thì sẽ xuống chóng. Mực nước cao bao nhiêu, có chừng chứ không phải vô hạn định. Nếu muốn được việc phải tuyệt đối tuân theo sự sắp đặt của ta mới được.

Tức cười cho Tây-Độc, một người đã nói ra khỏi thét ra lửa, xem thiên hạ chẳng ra gì, giết người như kiến, thế mà chỉ vì mạng sống của cháu, phải riu riu theo lệnh của cô bé 16 tuổi. Mực dầu lo lắng nhưng vẫn không dám cãi lại phải trở lại cặm cụi

— Chũ sẽ bắt con ranh ấy cắt đầu, mổ tim, tể châu rồi chôn xác hẳn và xác cháu chung một huyệt. Như thế chắc ở tuổi vàng, cháu cũng mãn nguyện lắm rồi.

Âu-Dương công tử bị nước bể ngập hết, hai tai nên chẳng nghe được chú nói gì chỉ thấy phè phào bọt kền lấm bùm mà thôi.

Quách, Hoàng chỉ nghe Âu-dương-Phong nói hai câu đó đã toát mồ hôi ướt áo, thấy bao nhiêu công đủ rồi, không cần nghĩ nữa, nên Hoàng-Dung kéo Quách-Tĩnh rón-rón trở lại chỗ cũ.

Về đến nơi, Quách-Tĩnh tức quá, trợn mắt nói với Hoàng-Dung:

— Em ẹ, lão già này quá ư thâm độc, không biết hẳn trở mặt lúc nào. Chỉ bằng chúng ta thì mạng công nó một trận chót rồi dù có chết cũng cam tâm.

Hoàng-Dung ôn tồn an ủi:

— Anh không cần vội vàng mà sanh ra nông nổi có hại. Đối với Tây-Độc cần dùng trí hơn là dùng lực.

Quách-Tĩnh tỏ mờ hỏi:

— Dùng trí bằng cách nào bây giờ?

Hoàng-Dung đáp:

— Chính em đang suy nghĩ đây, thế nào cũng có mưu hay? Anh khỏi lo.

Nàng lẳng lẳng nắm tay người yêu bước qua đám cỏ rậm. Chợt nhìn xuống bụi lau bên trái phía trước mặt, nàng nghĩ ra một cách rồi nói với Quách-Tĩnh:

— Lão Tây-Độc quá hiểm ác và vô tình. Nếu phải chỉ hẳn biết ăn ở nhân hậu một chút, em sẽ có cách cứu cháu lão khỏi chết ngập rất dễ dàng.

Quách-Tĩnh ngạc nhiên, mừng lộ ra nét mặt, tươi cười hỏi:

— Em cứu bằng cách nào, cho anh biết thử?

Hoàng-Dung chẳng đáp, bước lại bụi lau, dùng dao cắt phăng một cọng dài, đưa vào miệng thổi ra thổi vào thấy thông hơi, rồi ngược mặt nhìn Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh chợt hiểu ngay nên vỗ tay, nháy lên nói lớn:

— Hay quá, em tôi tài quá. Thật một chuyện nhỏ như thế này mà cứu mạng người như chơi. Sao em tài quá vậy hở em? Thời bây giờ mình lại cứu dùm hẳn chứ, em nhỉ?

Hoàng-Dung xụ mặt nói:

— Tuy đã có cách nhưng chưa cứu vội. Để chờ xem lão già độc

cổ giới giết được em hay không.

Quách-Tĩnh chưa biết đối đáp ra sao, cứ ngẩn-người đứng yên một chỗ.

Bông Hoàng-Dung vỗ vai chàng nói tiếp:

— Chắc anh không bằng lòng về việc em biết cách mà không cứu dùm hẳn chứ gì? Em nói thật, dẫu chúng mình có cứu được cháu hẳn rồi, cũng chưa chắc hai chú cháu hẳn chịu để cho chúng mình yên ổn sống bên nhau đâu.

Quách-Tĩnh ôn hòa đáp:

— Chính anh cũng có nghĩ đến điều ấy. Anh chỉ nghĩ thương em và sự phụ, thân anh, anh có sà gì. Nhưng lòng anh muốn chúng mình cứ tận lòng cứu cháu hẳn cho xong, còn hẳn đối xử cùng bọn mình ra sao sẽ biết. Âu-dương-Phong tuy là một tên ác độc, nhưng dẫu sao hẳn cũng là thủ lĩnh của một phái võ, cho nên ta cũng tin tưởng được phần nào lời thề danh dự của hẳn.

Hoàng-Dung vui vẻ đáp:

— Thôi, em xin chiều theo ý anh để cứu thành ác ôn ấy trước, rồi đến đâu hay đấy, chứ sợ gì anh nhỉ?

Khi hai người đến thấy Âu-dương-Phong đang ôm đầu Âu-Dương công-tử đưa lên cao, nhưng nước đã ngập đến mũi rồi.

Vừa thấy bông Quách, Hoàng, lão trợn mắt quát lớn:

— Ta đã cấm bay lại gần, tại sao còn mang xác lại đây là sao hở? Có khôn hồn thì bước mau tức khắc.

Hoàng-Dung đặt một tảng đá cao xuống nước, ngồi lên, cười khiêu khích:

— Tôi muốn lại xem chừng thử hẳn đã chết chưa?

Âu-dương-Phong giận quá nạt lớn:

-- Sống chết mặc kệ chúng ta, ai cần đến bay mà hỏi.

Hoàng-Dung đứng xoay lưng và nói:

— À ra thế, đã không cần tới cũng khỏi lại đây nữa. Dẫu có mưu mô dầy bụng, cũng chẳng thêm cứu hẳn làm gì thử vỗ ơn vô nghĩa quá.

Âu-dương-Phong mừng quá, tay nâng đầu cháu lên cao hơn, miệng gọi với theo:

— Cô nương, xin đừng chấp nê lão già này nói bậy trong lúc quần tui. Nếu có mưu hay, xin cô nương vui lòng chỉ bảo để em nó khỏi chết oan tội nghiệp.

Hoàng-Dung điềm nhiên quay lại đưa cái ống sậy cho Tây-Độc và nói :

— Ông đưa cái ống này cho hẳn thợ. Như thế làm sao hẳn chết được nữa mà lo.

Au-dương-Phong mừng rỡ và cầm ống đến gần ứa nước mắt. Lão vội tiếp lấy ống sậy vội vàng cắm vào miệng cháu. Au-Dương công-tử vừa sặc nước sấp nghẹt thở, bỗng ngấm được ống sậy không khác nào nhận được viên thuốc cải tử hoàn sinh. Trong giây phút hồi tỉnh đã trở lại bình thường và trong người đã hết mọi phần đau đớn. Từ đó hẳn yên chí và thở bằng mũi, chờ thủy triều rút xuống.

Au-dương-Phong mừng như chính mình được thoát chết, đặt đầu cháu lên phiến đá rồi hẳn hoan bảo hai người :

— Bây giờ chúng ta đi bện dây cho rồi :

Hoàng-Dung ngó ngay mặt Tây-Độc hỏi :

— Sao, anh ấy thoát chết rồi, bây giờ ông còn muốn cắt đầu móc tim cháu nữa không ? Còn nguyên rùa cháu không ?

Tây-Độc nghe nói kinh hãi quá suy nghĩ :

— Con bé này ghê gớm quá. Tại sao ta chỉ nói thảm mà hẳn nghe được kia. Tuy vậy lão vẫn kiếm lời bả chữa :

— Đồi nào bác có ý nghĩ như vậy. Cháu đứng nghĩ lâu cho bác không nên.

Hoàng-Dung nói thêm :

— Nếu ông cứ giữ ý hại tôi mãi, trời sẽ ngó lại là có quả báo cho mà xem. Đến phiến ông gặp nạn, chắc không có ai đến cứu giúp đâu nhé.

Au-dương-Phong không hề nói lại một lời nào, vì sợ Hoàng-Dung nổi giận lúc này không giúp cho nữa thì nguy lắm. Lão cầm cuộn dây bện dây thừng như Quách-Tĩnh.

Gần nửa buổi, ba người bện xong một sợi thừng dài trên ba trăm thước, và mực nước cũng dâng lên ngập quá nửa tảng đá rồi. Au-Dương công-tử tuy bị ngập sâu dưới nước trên ba bốn thước, nhưng ống sậy vẫn lộ lên trên, thỉnh thoảng lay động luôn luôn. Mọi người cứ nhìn vào đấy, hiểu rằng y vẫn còn sống và thở được.

Cứ một chập, Au-dương-Phong lại nhảy xuống nước, đưa tay sờ thử vào ngực cháu, thấy tim còn nhảy mới yên tâm rồi trôi lên tiếp tục bện dây nữa.

Dẫn dẫn nước rút, ống sậy nghiêng qua một bên và tóc Au-Dương công-tử đã nổi phất phơ trên mặt nước.

Hoàng-Dung đưa mắt ngó xung quanh tảng đá, bảo Au-dương-Phong :

— Bác tìm gấp cho tôi ba cây lớn bằng bắp vế để có việc cần dùng.

Au-dương-Phong nghe nói rất ngỡ ngàng. Nơi hoang đảo này đao búa không có, người ở cũng không, làm sao mà đốn được số cây to như vậy.

Do dự một chập, lão hỏi Hoàng-Dung :

— Tìm cây lớn để làm gì vậy ? Nơi đây làm gì có búa để chặt cây được.

Hoàng-Dung lạnh lùng đáp :

— Xin cứ tuân hành, sau sẽ rõ, tôi chỉ đòi thứ cần thiết để cứu mạng người. Còn chặt được hay không và chặt bằng cách gì, đó về phần bác lo hậu chừ.

Au-Dương-Phong không dám chất vấn nữa, e năng bực tức, bỏ đi thì nguy cho cháu, nên buộc lòng ngồi xồm lại, dùng Hamm mó công, đánh gậy lên tiếp ba cây toong thật lớn mang lại.

Thấy Au-dương-Phong phát lực theo lối Hamm mó công, đánh gậy luôn ba cây quả lớn, Quách, Hoàng hết sức thần phục về sức mạnh kinh hồn của lão. Đáng sợ hơn nữa là lão xê bàn tay, chém mạnh vào cây, trầy hết cả cành lá, mau hơn dùng dao lớn.

Quách-Tĩnh cũng Hoàng-Dung đem sợi dây quấn vòng quanh tảng đá, còn đầu kia cột vào ba gốc cây cổ thụ mọc gần nhất, mỗi cây gốc lớn hơn một chiếc bồ, có lẽ đã sống từ ba bốn trăm năm là II.

Hoàng-Dung hỏi Au-dương-Phong :

— Bác ước lượng xem ba cây này có chịu nổi với sức nặng của tảng đá hay không. Nếu đủ to mới ra tay.

Au-dương-Phong nhủ kỹ một chập, làm bầm tình rồi trả lời :

— Dù sức chịu được. Vậy cứ nương cứ tự tiện cho ngay.